

Απόστολος Λ. Πιερρής

Διευθυντής

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

Πάτρα

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΠΑΠΥΡΟ

Και δεύτερος αρχαιολόγος, ο κ. Πέτρος Θέμελης, επιστρατεύεται για να προσπαθήσει (ανεπιτυχώς και αυτός, και ακαταλλήλως αφού δεν προκειται για αρχαιολογικό αντικείμενο!) να στηρίξει το ανεπαρκές προϊόν του σκανδάλου του περίφημου Παπύρου του Δερβενίου (Νέα, 10 Νοεμβρίου 2006). Και βεβαίως, τελετουργικά πλέον, στρέφεται κατά

εμού και του συνεργάτη και φίλου μου Dirk Obbink, κατηγορώντας μας για «υπερφιαλές δηλώσεις» - έτσι, χωρίς εξήγηση. Στην επιφυλλίδα του αναφέρεται στον προηγούμενο αρχαιολόγο που είχε εργολαβήσει το θέμα, τον κ. Τιβέριο και στο άρθρο του στο *Βήμα* της 4.9.2006.

Αντιδεοντολογικά δεν μνημονεύει την απάντησή μου (*Βήμα*

, 15.10.2006). Εν τω μεταξύ το μείζον αυτό ζήτημα έχει προκαλέσει και άλλες εκατερωθεν δημοσιεύσεις.

Η επιφυλλίδα του κ. Θέμελη δεν προσφέρει κάτι καινούριο στο εξαιρετικά σημαντικό θέμα μας. Πέρα από μερικές γενικότητες, βασικά εξιστορεί την εμπειρία του σχετικά με την εύρεση του Παπύρου. Πιθανώς λόγω των πολλών χρόνων (σχεδόν 45) που πέρασαν από τότε, ο κ. Θέμελης δεν θυμάται καλά τα της ευρέσεως. Λέει ότι ο ίδιος ήταν εκεί (και μάλιστα συγκινήθηκε όταν διάβασε δυο λέξεις επί τόπου) και πήγε αγκαλιά τον πάπυρο στο Μουσείο της Θεσσαλονίκης κατά το σούρουπο.

Όμως στο επίσημο Αρχαιολογικό Ημερολόγιο της ανασκαφής άλλα πράγματα καταγράφονται από την Επιμελήτρια Αρχαιοτήτων κα Μαρία Καραμανώλη-Σιγανίδου που στάλθηκε από τον Έφορο Αρχαιοτήτων κ. Μακαρόνα αμέσως μόλις έγινε γνωστή (στις 15 Ιανουαρίου 1962) η τυχαία εύρεση του ενός τάφου του Δερβενιού. Η Επιμελήτρια επισκέφθηκε πάλι τον τάφο την επομένη 16/1 με την αρχαιολόγο κ. Μανωλεδάκη. Στην δεύτερη έκθεσή της γράφει επί λέξει: «Εντός του στρώματος της πυράς άνωθεν του τάφου Α εις την ΒΔ γωνίαν αυτού ευρέθη υπό του Επιστάτου Τροχίδη Χαρ. κεκαμμένον τεμάχιον παπύρου, εφ' ου διακρίνεται σαφώς ελληνική κεφαλαιογράμματος γραφή πιθανόν του 4^{ου} π.Χ. αιώνας».

Στο Ημερολόγιο της 10 Φεβρουαρίου αναφέρεται ότι «ευρέθη και έτερον τεμάχιον του ιδίου παπύρου εις την αυτήν με το προηγούμενον θέση».

Τίποτε περί του κ. Θέμελη και της συγκίνησής του. Ο οποίος μπερδεύει και τις ημερομηνίες.

Αυτά για να απονεμηθούν τα εύσημα εκεί που ανήκουν, στους πραγματικούς εξερευνητες της αρχαιολογίας, αρχαιολόγους επί του πεδίου και επιστάτες και εργάτες.

Χειρότερο είναι το άλλο. Η φράση «ΕΡΜΗ ΜΑΙΑΔΟΣ» (και όχι ΕΡΜΗΣ ΜΑΙΑΔΟΣ όπως λέει ο κ. Θέμελης) υπάρχει στο εσωτερικότατο (και τελευταίο) μέρος του ρολού του παπύρου, σε θέση όπου ήταν αδύνατο να την είχε διαβάσει κανείς όταν τα αποκαΐδια βρέθηκαν και πριν τη συντήρηση και ανάπτυξη του παπύρου.

Τέλος, το νόστιμο είναι ότι ο κ. Θέμελης συνδέει τον κ. Τσαντσάνογλου ευθύς εξ αρχής με το έργο δημοσίευσης του Παπύρου. Ενώ ο υπεύθυνος του σκανδάλου υποστηρίζει ότι μόλις (!) από το 1980 άρχισε η ανάμιξή του με αυτό. Ούτε να συντονισθούν δεν μπορούν.

Κατά τα άλλα ο κυκλος (που φαινεται να λειτουργει σαν συντεχνία) περί τον υπεύθυνο του σκανδάλου αυτολογαριάζεται σαν ταπεινόφρων –σε αντίθεση προς τους υπερφίλους εμάς. Τώρα είναι τυχαίο ότι οι αυτοπροσδιοριζόμενοι ταπεινόφρονες είναι υπεύθυνοι σκανδάλων ή απολογητές τους ή διαπράττουν στοιχειώδη λάθη; Και ότι οι λέγοντες τα πράγματα με το όνομά τους από αίσθηση αλήθειας και υποχρέωση αξιοπιστίας, χαρακτηρίζονται από εκείνους ως αλαζόνες;

Και εξάλλου, σε μοναστήρια ζει η συντεχνία για να προβάλει την ταπεινοφροσύνη υπέρ πάσαν αξίαν και αρετήν;! Περί ικανότητας και αριστείας δεν έχουν ακούσει στις αρχαιοελληνικές απασχολήσεις τους;